

Kyrkan behöver inte lägga sig helt platt

2 november 2012 kl 14:20 **REPLIK | BEGRAVNINGAR**

Allhelgonahelgen är en kristen högtid. På Alla Helgons dag tänker vi på alla kända och okända helgon. Dagen efter, Alla Själars dag, ägnar vi minnet av alla avlidna och hoppet om ett evigt liv för alla. Att innehållet i denna helg sedan har förskjutits mer och mer åt minnet av de döda är en annan sak.

Jag tycker kyrkan har gjort väldigt mycket för att anpassa sig till den folkliga fromhet som växt fram i anknytning till Allhelgonatiden. Men kyrkan har ingen anledning att lägga sig helt platt. Hon har något väsentligt att säga i dödens närhet, i sorgens stund – något som ingen annan säger. Det är underligt om inte kyrkan skulle få göra det, när så många samlas till minnesgudstjänster denna helg.

Sara Pellving har i sin brännpunktsartikel [1/11](#) aktualiserat viktiga frågor. Det finns all anledning att betona om den enskilda människans storhet. Men också vad denna storhet från kristen synpunkt innebär – det som den åttonde psalmen i Psaltaren uttrycker med orden: ”Du gjorde honom nästan till en Gud.”

Sara Pellving klagar på att den döde inte är huvudpersonen på den egna begravningen. Det tycker jag är en karikatyr. Jag kan inte alls känna igen mig. Att det finns präster som i begravningsgudstjänsten sätter den döde i fokus hoppas jag verkligen. Inte alla av oss begränsar oss till de sju minuter som Sara Pellving med Jan-Olof Aggedals hjälp tror. Även som präst förstår man att något så märkligt som ett mänskligt liv inte kan gå spårlöst förbi, när man tar avsked av någon som stått en nära.

Det kristna budskapet kan på ett utmärkt sätt vävas in i en människas livsberättelse. De behöver inte ställas i motsättning till varandra. Tvärtom är det poängen med det vi brukar kalla för griftetal, att hitta skärningspunkten mellan den döde och Gud.

Döden har städats undan och det kyrkliga dominerar, hävdar Sara Pellving. Har hon rätt är det naturligtvis förskräckligt. Men jag tror hon har fel. Om det är någon som försökt hålla döden levande, så är det nog kyrkan och hennes representanter. Visserligen har vi i samhället på olika sätt smusslat undan döden, men i kyrkan har döden faktiskt fått vara död med alla sina många ansikten. Vi kan gärna med Harry Martinson tala om ”dödens majestät” och med Gunnar Ekelöf om ”det högsta ögonblicket av kärlek”. Men vi kan inte sticka under stolen med den dimension som döden får i det som hände Jesus på Golgota.

KARL-ERIK TYSK

kyrkoherde i Ovansjö